

Pět roků

Petr Lutka

Já pět roků žil za pevnou mříží,
jen vodu pil a dejchal prach,
v kamenolomu u toho domu
lámal jsem kámen tam ve skalách.

Těch pět dlouhejch roků, jako když foukne,
mizelo mžikem, dřel jsem jak drak,
teď jedu domů od toho lomu
ke svojí Mary. volnej jak pták.

Už vlak dlouze píská "úú", mý údolí,
má rodná víska, srdce bolí,
pět roků tomu, co vodvez' mě z domu
šerifskej auták bez pistolí.

Přišel jsem domů, pozdravil mámu,
"musíš být silnej," řekla mi hned,
vše bylo jasný, zmizelo krásný,
Mary je vdaná, jinej ji sved'.

Popad' jsem kolty, za ní se hnál,
když jsem tam přišel, byl tam ten chlap,
výstřel jen třeskl, chlap sebou pleskl
a jak ta kudla tichounce sklap'.

Teď pět dlouhejch roků budu zas kámen lámat,
za pevnou mříží zas vodu pít,
až roky zmizí, má láska ryzí
k Mary se vrátí, budu s ní žít.

Rec: Možná, protože totéž jsem už říkal před pěti lety.